

Arrest

nr. 202 923 van 24 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z. A. (...), bent een Afghaan van Pashtoun origine. U bent een soennitische moslim en 22 jaar oud. Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari. Tot uw twee jaar woonde u met uw familie in het dorp Jengali van het district Sholgara van de provincie Balkh. Uw vader, die toen als commandant bij “Hezbe Islami” werkte, werd een twintigtal jaar geleden gedood door de taliban. Om die reden verhuisde uw familie naar Pakistan waar de zus van uw moeder al langer woonde samen met haar gezin. Zo hebt u in het kamp Shamshatoo in Pesjawar gewoond tot uw vertrek in september 2015. Daar werkte u in een steenbakkerij. Uw moeder is ongeveer vijf jaar geleden door ziekte overleden.

Uw oudste broer wilde trouwen maar had hiervoor niet de financiële middelen. Ongeveer drie jaar geleden ging hij naar uw geboortedorp Jengali in Afghanistan om de gronden daar te verkopen om zo geld te hebben voor zijn huwelijk. Hij verbleef daar bij de schoonbroer van uw tante. Na drie dagen werd hij echter door acht à negen onbekende mensen vermoord, vermoedelijk door de oude vijanden van uw vader, de taliban. Uzelf kon niet teruggaan naar Afghanistan omdat u ook het risico liep om gedood te worden. Aan de andere kant was uw leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan moeilijk. Om die redenen besliste u om uiteindelijk naar Europa te vertrekken. U verkocht de grond die u had in Jengali en daarmee regelde u uw vertrek in september 2015 uit Pakistan. Na een reis van twee maand bereikte u op 7 november 2015 België waar u op 17 november 2015 asiel aanvraag. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden net als uw broer.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een enveloppe neer met daarin uw Pakistaanse vluchtelingenkaart (PoR kaart) en de kopieën van de vluchtelingenkaarten van uw tante en diens man. Na het eerste gehoor legde u op vraag van het CGVS ook een kopie van de verkoopakte van uw grond in Afghanistan neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw eerste verklaringen gedaan voor DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) integraal wijzigde op het CGVS. Initieel beweerde u immers dat uw vader vermoord werd door de taliban toen u 14 à 15 jaar oud was. U zou zich op dat moment in het dorp van uw oom B. (...) in Afghanistan hebben bevonden. Daar kwam u te weten dat uw vader vermoord werd. U ging terug naar uw dorp en na een paar dagen kreeg u een dreigbrief van de taliban die u vroegen om hen te vervoegen. U ging terug naar uw oom. De taliban vonden u daar ook en stuurden weer een dreigbrief. Omwille van deze redenen verliet u Afghanistan (zie Vragenlijst, vraag nr. 5). Later op het CGVS wijzigde u het bovenstaande integraal. U beweerde dat u sinds twintig jaar al als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde. Uw vader zou een brutale commandant van "Hezbe Islami" geweest zijn en vermoord zijn toen u nog maar twee jaar oud was. Uw familie vluchtte daarop naar Pakistan. Uw broer zou drie jaar geleden teruggedaan zijn naar uw geboortedorp om jullie grond te verkopen. Daar zou hij na drie dagen al vermoord zijn door onbekende mensen die volgens u de vroegere vijanden waren van uw vader. Zelf keerde u nooit terug naar Afghanistan (CGVS 1 p. 15). Met een dergelijke grote wijziging in uw verhaal liet u al blijken dat u er niet voor terugdeinst om leugenachtige verklaringen af te leggen. Dit ondermijnt bijgevolg al voor een deel uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. U gaf zelf ook toe gelogen te hebben en bood hiervoor uw excuses aan (CGVS 1 p. 2). U zou misleidend zijn door de smokkelaar die u had gezegd dat u niet mocht vermelden dat u zo lang in Pakistan had verbleven en van Pakistan naar Europa was gevlucht. Op een asielzoeker rust echter de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstantie zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten en uw asielmotieven.

U beweerde op het CGVS niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat uw broer daar vermoord werd door de slachtoffers of hun aanverwanten, u denkt taliban, die uw vader twintig jaar geleden in het dorp maakte (CGVS 1 p. 15). Uw vader zou voordien bekend zijn geweest als een wrede commandant die veel slachtoffers maakte in het dorp vóór hij zelf vermoord werd. U hebt het CGVS echter niet kunnen overtuigen van het profiel van uw vader als commandant van "Hezbe Islami", noch van de moord op uw broer.

Over het profiel van uw vader als commandant bij "Hezbe Islami" bleef u immers heel vaag. U werd meermaals gevraagd om details te geven over wat uw vader precies deed, welke gruweldaden hij gepleegd zou hebben, wie tot zijn entourage behoorde als commandant, of hoe lang hij precies als commandant werkte. Op geen van deze vragen kon u een antwoord bieden. U haalde als excuus aan dat u toen heel jong was, namelijk twee jaar (CGVS 1 p. 5, p. 6; CGVS 2 p. 2). Het CGVS houdt hier rekening mee. Het CGVS verwacht tevens van iemand die al zijn leven in een ander land als vluchteling woonde, dat die een idee heeft van waarom hij en zijn familie vluchtelingen werden. Redelijkerwijs kan van u worden verwacht dat u aan uw moeder of aan uw tante vroeg wat er precies gebeurd is in Afghanistan waardoor jullie naar Pakistan dienden te verhuizen. Het is ook niet onredelijk om te verwachten dat u in die twintig jaar die sindsdien verlieten uw moeder kon vragen naar uw vader, naar wat hij deed, of wat voor persoon hij was. U stelt echter hier nooit naar te hebben gevraagd (CGVS 2 p. 3). Gevraagd waarom u dit nooit vroeg aan uw moeder of aan uw tante kon u geen antwoord bieden en nam u een ontwijkend discours aan (CGVS 2, p. 2-3). Bovendien verbleef u het grootste deel van uw

leven in Pakistan in het Shamshatoo-vluchtelingenkamp, terwijl dit net bekend staat als een bastion van "Hezbe Islami"-supporters (zie objectieve informatie). Aldus had u ook op deze manier veel informatie kunnen verkrijgen over uw vaders doen en laten als commandant van deze groepering, indien hij werkelijk deze functie uitoefende. Dus blijkt dat u op geen enkele wijze concrete informatie kon bieden over de activiteiten van uw vader als commandant, waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat uw broer, bij terugkeer naar Afghanistan enkele jaren geleden, gedood werd door de taliban omwille van de wreedheden die uw vader twintig jaar voordien pleegde. Zoals hierboven voorgesteld is het niet geloofwaardig dat uw vader een bekende wrede "Hezbe Islami"-commandant was. Daarenboven is het ook niet geloofwaardig dat uw broer twintig jaar na datum meteen gedood werd bij zijn terugkomst naar uw geboortedorp. Uw broer was bij jullie vertrek uit Afghanistan ook nog maar vier jaar oud. In Afghanistan is de politieke situatie in twintig jaar tijd enorm veranderd. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw broer, door de vroegere slachtoffers van uw vader, talibanleden, vermoord werd terwijl hij er zelf niets te maken had en toen nog maar vier jaar oud was. U slaagde er ook niet in om dit geloofwaardig te maken door uw verklaringen. Zo bood u na meermaals bevraging naar details over zijn moord louter summiere verklaringen over hoe uw broer vermoord werd. Uw verklaringen gingen niet dieper dan dat uw broer, in het huis van de schoonbroer van uw tante, drie dagen na aankomst gedood werd door een groep onbekende gemaskerde talibanleden (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 2). Bijkomende informatie kon u niet bieden omdat u op dat moment er niet bij was. U weet niet wie die taliban waren die hem zouden gedood hebben (CGVS 1 p. 17). Uw tante zou u ook verboden hebben om de begrafenis van uw broer bij te wonen omdat het voor u risicovol was. Hoewel uw tante en haar echtgenoot ook al jaren in Pakistan verbleven als vluchtelingen was het voor hen blijkbaar wél mogelijk naar Afghanistan terug te keren voor deze begrafenis. Het is opvallend dat zij dit risico wel durfden te nemen. Zo had u zelf slechts één keer naar de schoonbroer van uw tante gebeld om inlichtingen te krijgen over de omstandigheden van de dood van uw broer. Bovendien had u ook de gelegenheid om deze schoonbroer meermaals te contacteren om zo meer informatie te bekomen over zijn dood. Hij was er immers op dat moment bij omdat uw broer in zijn huis werd vermoord. Dit deed u ook niet. Deze geringe interesse in de moord op uw broer doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid hiervan. U had dus meer dan drie jaar na zijn dood nauwelijks informatie hoe het gebeurd is. U beschreef nochtans dat u na zijn dood een heel erg moeilijke tijd hebt gehad omdat uw broer voor u heel belangrijk was. Uw ouders waren immers al overleden. U groeide samen op met uw broer en verloor dan ook met zijn dood zijn steun. Het CGVS vindt het dan ook frappant dat u ondanks uw emotionele band met uw broer na drie jaar nog altijd zo weinig weet over zijn dood. U wist niet wanneer hij ongeveer vermoord werd. De dag van zijn dood of van zijn begrafenis zou voor u nochtans een belangrijke, een triestige dag geweest moeten zijn. Gevraagd of u vermoedens had wie hem in het dorp vermoord zou hebben, kon u geen enkele naam geven en verklaarde u louter dat "heel het dorp tegen jullie was" (CGVS 1, p. 6-7; p. 15-16; CGVS 2, p. 2-3). Daarenboven is er geen enkele poging geweest, niet van uw kant noch van de kant van uw tante of van diens schoonbroer om dit incident te melden bij de autoriteiten. Uw tante is nochtans voor zijn begrafenis naar het dorp gegaan samen met haar man. Dit zou voor hen de eerste keer geweest zijn dat ze terug naar Afghanistan gingen na hun verhuis naar Pakistan. Ze vonden het duidelijk van groot belang om de begrafenis van uw broer bij te wonen. De vraag stelt zich dan waarom ze dan geen moeite deden om zijn dood te melden bij de Afghaanse autoriteiten als ze dit incident zo belangrijk achtten. Tot slot dient te worden toegevoegd dat u verklaarde dat uw familieleden in uw geboortedorp, allemaal familie van uw vader, daar geen problemen ervaren (CGVS 2, p.5). U beweerde tevens dat het hele dorp tegen uw familie was. Indien de vroegere vijanden van uw vader zo wraakzuchtig waren dat ze na twintig jaar nog uw broer wilden en konden vermoorden, kan men verwachten dat ze ook andere familieleden van uw vader zouden viseren, die daar trouwens al die jaren zijn blijven wonen. Dit blijkt echter niet het geval te zijn volgens uw verklaringen.

Gelet op het bovenstaande kan het CGVS geen enkele geloof hechten aan het profiel van uw vader en evenmin aan de moord op uw broer door zijn oude vijanden. Evenmin maakte u hierdoor uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hoewel het CGVS aanneemt dat u inderdaad lange tijd in Pakistan hebt verbleven als vluchteling, aanvaardt het niet dat u hierdoor een reëel risico loopt dat u in Afghanistan blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In casu oordeelt het CGVS dat een terugkeer naar Afghanistan in uw geval wel als redelijk dient te worden beschouwd: u hebt de Afghaanse nationaliteit, u spreekt de beide landstalen, Dari en Pashtou (CGVS gehoorverslag 1 p. 4), hetgeen uw herintegratie in uw land van nationaliteit kan vergemakkelijken. U beschikt daar bovendien over een huis dat uw eigendom is. U bent een gezonde, zelfstandige man die al ervaring

heeft in het zich aanpassen aan een nieuwe omgeving gezien u al uw leven als vluchteling woonde in Pakistan en al twee jaar in België woont. Daarenboven hebt u ook jarenlange werkervaring in Pakistan in een steenbakkerij.

Met betrekking tot uw netwerk in Afghanistan wordt ook opgemerkt dat u door uw gebrekkige medewerking op dit vlak het CGVS niet toelaat om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Gezien de moord op uw broer in uw geboortedorp niet aannemelijk is, stelt de vraag zich of uw broer mogelijk nog in uw geboortedorp woont. Uw broer woonde voor zijn moord in zijn huis volgens uw verklaringen (CGVS 2 p. 5). Op basis van uw verklaringen kon het CGVS tevens concluderen dat u daar familieleden hebt, verre neven, allemaal afkomstig van dezelfde grootvader, in uw woorden 'torbor' en ook de schoonbroer van uw tante aan wie u uw gronden verkocht. U beweerde dat u tijdens uw verblijf in Pakistan nooit terugging naar Afghanistan. Tevens beweerde u dat veel Afghanen in Pakistan wel heen en weer gingen naar Afghanistan (CGVS 1, p. 11). U en uw familieleden zouden echter nooit teruggekeerd zijn (CGVS 1, p. 3, p. 9-10). Het CGVS stelt dit eveneens in vraag, ten eerste omdat de algemene situatie van de Afghanen in Pakistan zo is dat ze regelmatig teruggaan naar Afghanistan voor begrafenissen, trouwfeesten en contact met familie, hetgeen u ook bevestigde. Ten tweede omdat u daar zelf ook nog familie, gronden en huis had. U gaf zo de indruk dat u uw contacten met uw netwerk in Afghanistan wilde verzwijgen om zo een mogelijke terugkeer naar Afghanistan als onredelijk te laten beoordelen.

Het vermoeden bestaat ook dat u voor uw komst naar Europa wel naar Afghanistan bent teruggekeerd en dit op basis van de door u neergelegde documenten en uw vage verklaringen. Zo werd opgemerkt dat u uw vluchtelingenkaart van Pakistan, zogenaamde Proof of Registration kaart (PoR), niet verlengde in 2014, ondanks dat u wel de mogelijkheid had. U beweerde tot september 2015 in Pakistan gewoond te hebben. U verlengde uw PoR-kaart het laatst in 2012 en deze was drie jaar geldig. U beweerde dat het in 2015 niet meer mogelijk was om de kaart te verlengen. Objectieve informatie toont echter duidelijk aan dat de PoR-kaarten van de Afghaanse vluchtelingen wel verlengd konden worden en geldig bleven tot eind 2015 (zie landeninformatie). Geconfronteerd met deze informatie bleef u echter beweren dat het niet meer mocht. U werd dan ook nog geconfronteerd met de kaarten van uw tante en haar man die wel duidelijk verlengd werden gezien ze tot eind 2015 geldig waren. U bleef steeds beweren dat u dat niet mocht doen (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 4). De objectieve informatie is echter duidelijk op dit vlak. De verificatie van uw PoR-kaart door UNHCR Pakistan, waarvoor u zowel schriftelijk als mondeling uw toestemming gaf, liet ook zien dat uw kaart niet verlengd werd in 2014 en de status "ongeldig" kreeg (zie landeninformatie). Dit is aldus een indicatie dat u erna niet meer legaal in Pakistan kon verblijven. U gaf volgende verklaring hiervoor: de kaart die u neerlegde zou een oude kaart zijn. U beweerde immers dat u later nog twee kaarten kreeg. Eén daarvan werd ingehouden door de UNHCR toen u de laatste kreeg. Met uw laatste PoR-kaart reisde u naar het buitenland maar u gooide deze weg in Iran, zo beweerde u (CGVS 1, p.15). Voor de verificatie van uw PoR-kaart bij UNHCR werd echter gebruik gemaakt van uw unieke identificatienummer als vluchteling in Pakistan. De gegevens die via cedoca verkregen werden zijn dus niet enkel geldig voor uw oude kaart maar ook voor uw latere kaarten. Aldus blijkt dat u wel degelijk een geldige PoR-kaart had in Pakistan tot 2014, erna niet meer. De vraag stelt zich dan ook waarom u al bijna gans uw leven uw verblijfskaart verlengt en zo in orde was met uw papieren in Pakistan, maar dat u dit in 2014 plots niet meer deed en dus illegaal in Pakistan zou gebleven zijn, terwijl de mogelijkheid wel bestond deze te verlengen. U beschreef op het CGVS nochtans dat u meermaals en heel vaak slecht behandeld werd door de Pakistaanse politie en dat u vaak smeergeld moest betalen bij de checkposten. Men zou dan redelijkerwijs verwachten dat iemand net omwille van de precare situatie dat men daar had als vluchteling, zijn verblijf zeker wel zou willen legaliseren. Het feit dat u dit niet in orde bracht doet vermoeden dat u in 2014 al niet meer in Pakistan woonde, en mogelijk dus naar Afghanistan was teruggekeerd, of al eerder uit Pakistan bent vertrokken dan u laat uitschijnen. Een andere indicatie die deze twijfel versterkte waren uw vage en tegenstrijdige verklaringen over uw vertrekdatum uit Pakistan. Gevraagd wanneer u Pakistan verliet antwoordde u 2015. Gevraagd naar de maand van uw vertrek kon u geen maand opgeven. Gevraagd of het dan zomer of winter was antwoordde u dat het "geen zomer ook geen winter" was (CGVS 1 p. 13). U voegde eraan toe dat u het Offerfeest in Iran hebt gevierd. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat u na het offerfeest vertrok uit Pakistan. U verklaarde dat u zowel het Suikerfeest als het Offerfeest in Pakistan had gevierd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontweek u de vraag en begon u over uw moeilijk leven in Pakistan te vertellen (CGVS 2 p. 4-5). U bood geen uitleg voor dit verschil en kon dus geen indicatie van uw vertrekdatum geven, hetgeen de bestaande twijfels over uw werkelijke vertrekmoment uit Pakistan voor uw vertrek naar Europa nog meer versterkt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar uw land van nationaliteit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een Afghaanse asielzoeker kan ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Voor de volledigheid kan nog worden vermeld dat u evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitplaatsen. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende

confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De Pakistaanse vluchtelingenkaarten die u neerlegde werden in het bovenstaande al besproken. De enveloppe die van Pakistan komt kan louter uw link met Pakistan ondersteunen, hetgeen in casu niet in vraag wordt gesteld. De verkoopakte die u neerlegde betreft een kopie en bevestigt enkel dat u grond hebt verkocht in Afghanistan en dat u daarvoor nog 180000 Pakistaanse roepies moet krijgen. Dit gegeven wijzigt de appreciatie van het CGVS niet in de positieve wijze.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij haar volle medewerking heeft verleend. Zij heeft de documenten voorgelegd die zij kon voorleggen en heeft het nodige gedaan om meer documenten te ontvangen via haar oom in Pakistan. Verzoekende partij blijft bij haar verklaringen en wijt de discrepantie tussen haar verklaringen op het Commissariaat-generaal en haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan het feit dat zij zich heeft laten beïnvloeden door de smokkelaar en haar angst om te moeten terugkeren naar Afghanistan.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft nu zij zich beperkt tot het tegenspreken van de conclusie van

verwerende partij en het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen. Dergelijk verweer volstaat allerminst om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij stelt dat zowel haar broer als haar vader vermoord werden door de Taliban en dat de Taliban haar viseert, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas evenmin van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze wederom in gebreke blijft.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing dat zij niet heeft kunnen overtuigen van het profiel van haar vader als commandant van "*Hezbe Islami*" en van de moord op haar broer met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind en derhalve kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging door de Taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

2.2.6. Verder wijst de Raad er nog op dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen 48/6, tweede lid) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat "*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*". Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij een reëel risico loopt dat zij in Afghanistan blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omwille van haar langdurig verblijf als vluchteling in Pakistan en dat *in casu* een terugkeer naar Afghanistan als redelijk dient te worden beschouwd. Verwerende partij wijst er in dit verband op dat verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit heeft, dat zij de beide landstalen spreekt, Dari en Pashtou, dat zij er over een huis beschikt dat haar eigendom is, dat zij een gezonde, zelfstandige man is die al ervaring heeft in het zich aanpassen aan een nieuwe omgeving en dat zij voorts jarenlange werkervaring heeft in Pakistan in een steenbakkerij. Uit het loutere feit dat zij analfabeet is en geen hogere opleiding heeft genoten, hetgeen verzoekende partij in haar verzoekschrift onderstreept, kan niet blijken dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan een leven in haar oorspronkelijke regio van herkomst in Afghanistan, temeer nu uit haar verklaringen blijkt dat dit haar ook in Pakistan niet verhinderd heeft om werk te vinden. Verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan "*torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen*" zal hebben, doch toont zij dit op geen enkele wijze *in concreto* aan waardoor het dan ook slechts een blote bewering betreft. Zij het tevens herhaald dat verzoekende partij in Afghanistan over een huis beschikt dat haar eigendom is (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2017, p. 9). Met betrekking tot haar netwerk in Afghanistan, merkt verwerende partij in de bestreden beslissing op dat verzoekende partij gezien haar ongeloofwaardige verklaringen over de moord op haar broer geen duidelijk zicht biedt op haar werkelijk familiaal netwerk waarop zij in Afghanistan kan steunen en dat verzoekende partij voorts de indruk gaf haar contacten met haar netwerk in Afghanistan te willen verzwijgen om zo een mogelijke terugkeer naar Afghanistan als onredelijk te laten beoordelen.

Daarnaast wijst verwerende partij er nog op dat op basis van de door haar neergelegde documenten en haar vage verklaringen het vermoeden bestaat dat verzoekende partij voor haar komst naar Europa wel naar Afghanistan is teruggekeerd. Gelet op voormelde vaststellingen, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij omwille van haar langdurig verblijf als vluchteling in Pakistan een reëel risico loopt dat zij in Afghanistan blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Een Afgaanse asielzoeker kan ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Voor de volledigheid kan nog worden vermeld dat u evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het

Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij stelt dat "de bestreden beslissing Balkh vooruitschuift als een geschikt intern vluchtalternatief" en dat "op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht", bemerkt de Raad dat in casu geen sprake is van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet nu verzoekende partij immers afkomstig is van de provincie Balkh, Afghanistan.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij afkomstig is uit het district Sholgara van de provincie Balkh en dat het bijgevolg de specifieke veiligheidssituatie in het district Sholgara is die haar aanbelangt, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat de situatie in het district Sholgara, van waar zij afkomstig is, dermate verschilt van de situatie in de rest van de provincie Balkh en dat aldaar wel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar verschillende rapporten en stelt dat hieruit blijkt dat recentelijk burgerslachtoffers zijn gevallen in de provincie Balkh, stelt de Raad evenwel vast dat deze informatie geenszins volstaat om aan te tonen dat in de provincie Balkh sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Daarenboven ontkent verwerende partij niet dat er nog slachtoffers vallen in de provincie Balkh en stelt zij dat het nog aanwezige geweld vooral een doelgericht karakter heeft.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT